

дълга разходка край бръга на Златния рогъ. Колцина сѣ тия, които сѣ виждали великолепието на Хризотриклиниума... Азъ самиятъ сѣмъ ходилъ тамъ само четири пѣти...

На следния день недовѣрчивата усмивка, която непрекъснато трептѣше върху устнитѣ на Иваница, се изопна въ болезнена гримаса на учудване и възторгъ. Гледаше изтрѣпналъ, недоумяващъ. Теофилъ го дръпна за рѣкава на новитѣ златошити дрехи и го поведе следъ себе си.

Съ широко отворени очи Иваница поглѣщаше могѣщата царствена хубостъ на Августейона. Ширниятъ площадъ бѣ цѣлъ заобиколенъ съ стройни мраморни портики. Въ дѣсно се издигаше съ дръзка смѣлость високия лекъ куполъ на Света София, сякашъ огромно кандило, спуснато отъ небето. Въ лѣво започваше оня приказенъ градъ, оня скѣпоцененъ сборъ отъ дворци, градини, павилиони, черкви, кули, библиотеки, галерии, тераси, бани и водоскоци, който се наричаше Свещенъ дворецъ. Насреща се издигаше строгата величавостъ на Сената. Между него и Свещения дворецъ се простираше Хиподрома. Пѣстра любобитна навалица се трупаше подъ портиkitѣ и съ жаденъ погледъ поглѣщаше великолепното шествие отъ коне, каляски и носилки, които непрекъснато спираха предъ пропиленитѣ на двореца. Въ тази вълнуваща се тѣлпа можеха да се видятъ азиатци съ бадемови очи, остра брада и дълги черни коси, персийци съ многоцвѣтни свилени тюрбани, узи съ дълги падащи мустаци и широки носове, едри златоруси нормани, арменци съ блестящи черни кѣдрици, хазари, българи, исландци, генуезци, халдейци, сирийци...

Като на сънь Иваница премина пропиленитѣ, триклиниумитѣ, кубикулума на първата частъ отъ двореца. Наричаха я Халке. Въ втората — наречена Дафне — бѣха приемнитѣ зали. Петстотинъ обширни зали се редѣха една следъ друга въ шеметно великолеpie. Когато влѣзоха въ Хризотриклиниума, Иваница за мигъ притвори очи, ослѣпенъ отъ толкова красота.

Огромната зала тихо сияеше въ мекия блѣсъкъ на златната мозаика, която покриваше стенитѣ и сводеветѣ. Ни-